Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. vasario 27 d.*

„Galimybė susipažinti su dokumentais — Reglamentas (EB) Nr. 1049/2001 — Austrijos Respublikos pateikti pareiškimai Teisingumo Teisme vykstant procesui dėl įsipareigojimų neįvykdymo — Atsisakymas leisti susipažinti“

Byloje T-188/12

Patrick Breyer, gyvenantis Valde-Michelbache (Vokietija), atstovaujamas advokato M. Starostik,

ieškovas,

palaikomas

Suomijos Respublikos, atstovaujamos J. Heliskoski ir S. Hartikainen,

ir

Švedijos Karalystės, iš pradžių atstovaujamos A. Falk, C. Meyer-Seitz, C. Stege, S. Johannesson, U. Persson, K. Ahlstrand-Oxhamre ir H. Karlsson, vėliau A. Falk, C. Meyer-Seitz, Persson, L. Swedenborg, N. Otte Widgren, E. Karlsson ir F. Sjövall,

įstojusių į bylą šalių,

prieš

Europos Komisiją, iš pradžių atstovaujamą P. Costa de Oliveira ir H. Krämer, vėliau H. Krämer ir M. Konstantinidis, iš pradžių padedamų advokatų A. Krämer ir R. Van der Hout, vėliau advokato R. Van der Hout,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti, pirma, 2012 m. kovo 16 d. Komisijos sprendimą atmesti ieškovo prašymą leisti susipažinti su jos teisine išvada dėl 2006 m. kovo 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/24/EB dėl duomenų, generuojamų arba tvarkomų teikiant viešai prieinamas elektroninių ryšių paslaugas arba viešuosius ryšių tinklus, saugojimo ir iš dalies keičiančios Direktyvą 2002/58/EB (OL L 105, p. 54), ir, antra, 2012 m. balandžio 3 d. Komisijos sprendimą atsisakyti leisti ieškovui susipažinti su visais dokumentais, susijusiais su tuo, kaip Austrijos Respublika perkėlė Direktyvą 2006/24, ir dokumentais, susijusiais su byla, kurioje priimtas 2010 m. liepos 29 d. Sprendimas *Komisija / Austrija* (C-189/09, EU:C:2010:455), kiek, kalbant apie pastarąjį sprendimą, buvo atsisakyta leisti susipažinti su Austrijos Respublikos šioje byloje pateiktais pareiškimais,

* Proceso kalba: vokiečių.

BENDRASIS TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. E. Martins Ribeiro, teisėjai S. Gervasoni ir L. Madise (pranešėjas),

posėdžio sekretorė K. Andová, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2014 m. rugsėjo 5 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 Pagal SESV 15 straipsnio 3 dalies pirmą ir ketvirtą pastraipas:

„Visi Sąjungos piliečiai ir visi fiziniai ar juridiniai asmenys, gyvenantys ar turintys registruotą buveinę valstybėje narėje, turi teisę, laikydamiesi pagal šio straipsnio šią dalį nustatytinų principų bei sąlygų, susipažinti su Sąjungos institucijų, įstaigų ir organų dokumentais bet kokiu pavidalu.

<...>

Europos Sąjungos Teisingumo Teismui, Europos Centriniam Bankui ir Europos investicijų bankui ši dalis taikoma tik jiems vykdant administracinio pobūdžio užduotis.“

2 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 331) siekiama nustatyti SESV 15 straipsnyje numatytos teisės susipažinti su Europos Sąjungos Tarybos, Europos Parlamento ir Europos Komisijos dokumentais principus, sąlygas ir ribas.

3 Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio „Naudos gavėjai ir taikymo sritis“ 1 ir 3 dalyse nustatyta:

„1. Bet kuris Sąjungos pilietis ir bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, gyvenantis ar turintis registruotą buveinę valstybėje narėje, turi teisę, laikydamasis šiame reglamente nustatytų principų, sąlygų ir apribojimų, susipažinti su institucijų dokumentais.

<...>

3. Šis reglamentas taikomas visiems institucijos turimiems dokumentams, tai yra, jos parengtiems arba gautiems ir esantiems jos žinioje, susijusiems su visomis Europos Sąjungos veiklos sritimis.“

4 Reglamento Nr. 1049/2001 3 straipsnyje sąvokos „dokumentas“ ir „trečioji šalis“ apibrėžtos taip:

„a) „dokumentas“ – bet kuria forma (parašytas ant popieriaus, elektroninėje laikmenoje arba garso, vaizdo ar audiovizualiniame įraše) pateiktas turinys, susijęs su į institucijos atsakomybės sferą įeinančia politika, veikla ir sprendimais;

b) „trečioji šalis“ – bet kuris fizinis ar juridinis asmuo arba kitas subjektas, nepriklausantis atitinkamai institucijai, įskaitant valstybes nares, kitas Bendrijos arba ne Bendrijos institucijas ir įstaigas bei trečiąsias šalis.“

5 Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio „Išimtys“ 2 ir 5 dalyse, be kita ko, nurodyta:

„2. Institucijos nesuteikia galimybės susipažinti su dokumentais, dėl kurių atskleidimo nukentėtų apsauga:

— <...>

— teismo proceso ir teisinės pagalbos [teisinių išvadų],

— <...>

nebent atskleidimo reikalautų viršesnis viešasis interesas.

<...>

5. Valstybė narė gali prašyti, kad institucija neatskleistų iš tos valstybės narės kilusio dokumento be jos išankstinio sutikimo.“

Ginčo aplinkybės

6 2011 m. kovo 30 d. laišku ieškovas Patrick Breyer pagal Reglamento Nr. 1049/2001 6 straipsnį kreipėsi į Europos Komisiją su prašymu leisti susipažinti su dokumentais.

7 Prašomi dokumentai buvo susiję su 2007 m. Komisijos pradėtomis procedūromis dėl įsipareigojimų neįvykdymo prieš Vokietijos Federacinę Respubliką ir Austrijos Respubliką dėl 2006 m. kovo 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/24/EB dėl duomenų, generuojamų arba tvarkomų teikiant viešai prieinamas elektroninių ryšių paslaugas arba viešuosius ryšių tinklus, saugojimo ir iš dalies keičiančios Direktyvą 2002/58/EB (OL L 105, p. 54), perkėlimo. Ieškovas konkrečiai prašė leisti susipažinti su visais dokumentais, susijusiais su Komisijos vykdytomis administracinėmis procedūromis, ir visais dokumentais, susijusiais su teismo procesu, per kurį buvo priimtas 2010 m. liepos 29 d. Sprendimas *Komisija / Austrija* (C-189/09, EU:C:2010:455).

8 2011 m. liepos 11 d. Komisija atmetė 2011 m. kovo 30 d. ieškovo pateiktą prašymą.

9 2011 m. liepos 13 d. ieškovas pateikė kartotinę paraišką pagal Reglamento Nr. 1049/2001 7 straipsnio 2 dalį.

10 2011 m. spalio 5 d. ir gruodžio 12 d. sprendimais Komisija dėl prieš Vokietijos Federacinę Respubliką pradėtų procedūrų dėl įsipareigojimų neįvykdymo leido ieškovui susipažinti su dalimi prašomų dokumentų. Be to, šiuose sprendimuose Komisija informavo ieškovą ketinanti priimti atskirą sprendimą dėl dokumentų, susijusių su byla, kurioje priimtas 7 punkte minėtas Sprendimas *Komisija / Austrija* (EU:C:2010:455).

11 2012 m. sausio 4 d. laišku ieškovas pagal Reglamento Nr. 1049/2001 6 straipsnį paprašė Komisijos leisti susipažinti su pastarosios institucijos teisės tarnybos išvada Nr. Ares (2010) 828204, susijusia su galimu Direktyvos 2006/24 pakeitimu numatant valstybių narių taikymo pasirinktinai galimybę (toliau – 2012 m. sausio 4 d. prašymas).

12 2012 m. vasario 17 d. Komisija atmetė 2012 m. sausio 4 d. prašymą.

13 Tą pačią dieną ieškovas elektroniniu laišku pagal Reglamento Nr. 1049/2001 7 straipsnio 2 dalį pateikė kartotinę paraišką.

14 Atsakydama į šią kartotinę paraišką Komisija priėmė 2012 m. kovo 16 d. Sprendimą Nr. Ares (2012) 313186, kuriuo patvirtino atsisakymą leisti susipažinti su savo teisine išvada (toliau – 2012 m. kovo 16 d. sprendimas). Šis atsisakymas buvo pagrįstas Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje ir 4 straipsnio 3 dalyje įtvirtintomis išimtimis, iš kurių pirmoji susijusi su teisinių išvadų apsauga, o antroji – su sprendimų priėmimo proceso apsauga.

15 Atsakydama į 2011 m. liepos 13 d. ieškovo kartotinę paraišką, 2012 m. balandžio 3 d. Komisija priėmė Sprendimą Nr. Ares (2012) 399467 (toliau – 2012 m. balandžio 3 d. sprendimas). Šiame sprendime Komisija konstatavo dėl galimybės ieškovui susipažinti su, pirma, administracinės bylos, susijusios su šio sprendimo 7 punkte nurodyta procedūra dėl įsipareigojimų neįvykdymo, pradėta prieš Austrijos Respubliką, dokumentais ir, antra, dokumentais, susijusiais su teismo procesu byloje, kurioje priimtas 7 punkte minėtas Sprendimas *Komisija / Austrija* (EU:C:2010:455). Kalbant apie pastaruosius dokumentus, reikia pažymėti, kad Komisija, be kita ko, atsisakė leisti susipažinti su vykstant minėtam teismo procesui Austrijos Respublikos pateiktais pareiškimais (toliau – ginčijami pareiškimai), nes šie pareiškimai nepatenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį. Pirma, Komisijos teigimu, pagal SESV 15 straipsnio 3 dalį Europos Sąjungos Teisingumo Teismui, kaip institucijai, taisyklės dėl galimybės susipažinti su dokumentais taikomos tik jam vykdant administracinio pobūdžio užduotis. Antra, Komisija pažymi, kad ginčijami pareiškimai buvo pateikti Teisingumo Teismui, o Komisija, kaip bylos, kurioje priimtas 7 punkte minėtas Sprendimas *Komisija / Austrija* (EU:C:2010:455), šalis, gavo tik jų kopijas. Trečia, Komisija mano, jog Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 20 straipsnyje numatyta, kad su teismo procesu susiję rašytiniai dokumentai perduodami tik šio proceso šalims ir institucijoms, kurių sprendimai yra ginčijami. Ketvirta, Komisijos teigimu, 2010 m. rugsėjo 21 d. Sprendimas *Švedija ir kt. / API ir Komisija* (C-514/07 P, C-528/07 P et C-532/07 P, Rink., EU:C:2010:541) Teisingumo Teismas nenagrinėjo klausimo, ar institucijos turi suteikti galimybę susipažinti su kitos teismo proceso šalies pareiškimais. Todėl, kalbant apie vykstant teismo procesui pateiktus pareiškimus, tik institucijų pareiškimai, išskyrus kitų šalių pateiktus pareiškimus, patenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį; pažymėtina, kad jeigu reikėtų aiškinti kitaip, būtų apeinamos SESV 15 straipsnio nuostatos ir atitinkamos Teisingumo Teismo statuto ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento nuostatos.

Procesas ir šalių reikalavimai

16 2012 m. balandžio 30 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo pareiškimą, kuriuo ieškovas pareiškė šį ieškinį.

17 2012 m. gegužės 3 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo laišką, kuriuo ieškovas informavo Bendrąjį Teismą, kad 2012 m. balandžio 30 d. susipažino su jam elektroniniu paštu perduotu Komisijos raštu, atitinkančiu 2012 m. sausio 4 d. prašyme nurodytą teisinę išvadą.

18 Atitinkamai 2012 m. rugpjūčio 3 d. ir 17 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo dokumentus, kuriais Švedijos Karalystė ir Suomijos Respublika paprašė leisti įstoti į šią bylą palaikyti ieškovo reikalavimų. 2012 m. rugsėjo 28 d. nutartimi Bendrojo Teismo ketvirtosios kolegijos pirmininkas patenkino šiuos prašymus leisti įstoti į bylą. Švedijos Karalystė per nustatytą terminą pateikė įstojimo į bylą paaiškinimus. Suomijos Respublika nepateikė įstojimo į bylą paaiškinimų. Komisija per nustatytą terminą pateikė pastabas dėl Švedijos Karalystės įstojimo į bylą paaiškinimų.

19 Iš dalies atnaujinus Bendrojo Teismo sudėtį, byla buvo paskirta naujam teisėjui pranešėjui. Vėliau šis teisėjas buvo paskirtas į antrąją kolegiją, todėl ši byla paskirta šiai kolegijai.

20 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Bendrasis Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

21 Per 2014 m. rugsėjo 5 d. posėdį išklausytos šalių nuomonės ir atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.

22 Ieškiniu ieškovas Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti 2012 m. kovo 16 d. sprendimą,

— panaikinti 2012 m. balandžio 3 d. sprendimą, kiek atsisakyta leisti susipažinti su ginčijamais pareiškimais,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

23 2012 m. gegužės 3 d. laišku (žr. šio sprendimo 17 punktą) ieškovas paprašė Bendrojo Teismo pripažinti, kad prašymas panaikinti 2012 m. kovo 16 d. sprendimą neteko dalyko.

24 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— pripažinti, kad prašymas panaikinti 2012 m. kovo 16 d. sprendimą neteko dalyko,

— atmesti kaip nepagrįstą prašymą panaikinti 2012 m. balandžio 3 d. sprendimą,

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

25 Per posėdį Komisija papildomai paprašė, kad iš dalies panaikinus 2012 m. balandžio 3 d. sprendimą pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 3 dalį ieškovui būtų nurodyta padengti savo bylinėjimosi išlaidas dėl ypatingų aplinkybių; tai buvo pažymėta posėdžio protokole. Šios ypatingos aplinkybės susiklostė internete paskelbus kai kuriuos su šia byla susijusius rašytinius dokumentus ir šiuo klausimu vykusį Komisijos ir ieškovo susirašinėjimą.

26 Švedijos Respublika prašo Bendrojo Teismo panaikinti 2012 m. balandžio 3 d. sprendimą, kiek atsisakyta leisti susipažinti su ginčijamais pareiškimais.

Dėl teisės

Dėl prašymo panaikinti 2012 m. kovo 16 d. sprendimą

27 Kaip pripažinta nusistovėjusioje teismo praktikoje, ieškinyje apibrėžtas ginčo dalykas, kaip ir suinteresuotumas pareikšti ieškinį, turi išlikti iki teismo sprendimo priėmimo dienos, antraip nebeliktų poreikio priimti sprendimą, o tai reiškia, jog bylos baigtis gali būti naudinga ieškinį pareiškusiai šaliai (žr. 2011 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *LPN / Komisija*, T-29/08, Rink., EU:T:2011:448, 56 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

28 Iš bylos medžiagos matyti, kad 2012 m. balandžio 30 d. ieškovas gavo Komisijos teisinės išvados, su kuria 2012 m. kovo 16 d. sprendimu jam atsisakyta leisti susipažinti, kopiją.

29 Šiomis aplinkybėmis reikia pripažinti, kaip su tuo sutinka ieškovas ir Komisija, kad prašymas panaikinti 2012 m. kovo 16 d. sprendimą neteko dalyko, taigi nebėra poreikio priimti sprendimo dėl šio prašymo (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 27 punkte minėto Sprendimo *LPN / Komisija*, EU:T:2011:448, 57 punktą).

Dėl prašymo iš dalies panaikinti 2012 m. balandžio 3 d. sprendimą

30 Grįsdamas prašymą panaikinti 2012 m. balandžio 3 d. sprendimą ieškovas, palaikomas Švedijos Respublikos, nurodo vienintelį pagrindą, iš esmės susijusį su Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalies, kurioje apibrėžta šio reglamento taikymo sritis, pažeidimu. Šiuo pagrindu ieškovas ginčija 2012 m. balandžio 3 d. sprendime pateiktą išvadą, kad ginčijami pareiškimai nepatenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį.

31 Komisija ginčija vienintelio ieškinio pagrindo pagrįstumą iš esmės motyvuodama tuo, kad vykstant teismo procesui valstybės narės pateiktų pareiškimų neapima teisė susipažinti su dokumentais. Viena vertus, tokie pareiškimai turi būti laikomi Teisingumo Teismo dokumentais, kurių pagal SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą neapima teisė susipažinti dokumentais, turint mintyje, kad Reglamentas Nr. 1049/2001 turi būti aiškinamas remiantis šia pirminės teisės nuostata. Kita vertus, jie nėra institucijos turimi dokumentai, kaip jie suprantami pagal Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalį, siejamą su minėto reglamento 3 straipsnio a punktu.

32 Pirma, reikia pastebėti, jog neginčijama, kad 2012 m. balandžio 3 d. sprendime Komisija atsisakė leisti susipažinti su ginčijamais pareiškimais dėl to, kad šie pareiškimai nepatenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį (žr. šio sprendimo 15 punktą).

33 Antra, pažymėtina, kad iš šalių rašytinių dokumentų ir diskusijų per posėdį matyti, kad iš esmės šalys nesutaria dėl klausimo, ar ginčijami pareiškimai patenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį. Konkrečiau kalbant, viena vertus, jų nuomonės išsiskiria dėl ginčijamų pareiškimų priskyrimo prie institucijos turimų dokumentų, kaip jie suprantami pagal Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalį, siejamą su šio reglamento 3 straipsnio a punktu. Kita vertus, jos nesutaria dėl klausimo, ar ginčijami pareiškimai dėl jų pačių pobūdžio pagal SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą nepatenka į teisės susipažinti su dokumentais taikymo sritį.

34 Šiomis aplinkybėmis, siekiant įvertinti vienintelio ieškinio pagrindo pagrįstumą, reikia visų pirma nustatyti, ar ginčijami pareiškimai yra dokumentai, kurie gali patekti į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį, kaip ji apibrėžta šio reglamento 2 straipsnio 3 dalyje, siejamoje su 3 straipsniu, paskui prireikus išnagrinėti, ar net jeigu tenkinamos Reglamente Nr. 1049/2001 išdėstytos jo taikymo sąlygos, dėl paties šių pareiškimų, parengtų vykstant teismo procesui dėl įsipareigojimų neįvykdymo konstatavimo, pobūdžio vis dėlto trukdoma dėl SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtos pastraipos minėtą reglamentą taikyti prašymui leisti susipažinti su šiais pareiškimais.

Dėl ginčijamų pareiškimų priskyrimo prie institucijos turimų dokumentų, kaip jie suprantami pagal Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalį, siejamą su šio reglamento 3 straipsnio a punktu

35 Ieškovas, palaikomas Švedijos Karalystės, iš esmės tvirtina, kad ginčijami pareiškimai patenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį, nes juos turi Komisija ir jie priskirtini jos kompetencijos sričiai.

36 Švedijos Karalystė priduria, kad, kaip matyti iš Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalies, šis reglamentas taikomas visiems institucijos turimiems ir laikomiems dokumentams, ar tai būtų kopijos, ar originalai, kurie buvo tiesiogiai perduoti atitinkamai institucijai arba jai perduoti vykstant teismo procesui, neatsižvelgiant į jų kilmę; todėl, kadangi ginčijami pareiškimai priskiriami Komisijos kompetencijos sričiai, ji patenka į minėto reglamento taikymo sritį.

37 Tačiau Komisija mano, kad ginčijami pareiškimai nepatenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį, nes negali būti priskirti prie jos turimų dokumentų, kaip jie suprantami pagal siejamas Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalies ir šio reglamento 3 straipsnio a punkto nuostatas. Iš tiesų šie pareiškimai buvo pateikti Teisingumo Teismui, o šis Komisijai perdavė tik jų kopijas ir, kadangi minėti

pareiškimai buvo teismo dokumentai, jie nesusiję su Komisijos administracine veikla, taigi – nepatenka į jos kompetencijos sritį, nes tik jos administracinė veikla patenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį.

38 Visų pirma svarbu priminti, kad Reglamentas Nr. 1049/2001, remiantis jo 1 konstatuojamąja dalimi, atitinka ESS 1 straipsnio antroje pastraipoje išreikštą siekį ženklinti naują glaudesnės Europos tautų sąjungos kūrimo etapą, kai sprendimai priimami kuo atviriau ir kuo labiau priartinant juos prie piliečio. Kaip nurodyta minėto reglamento 2 konstatuojamojoje dalyje, visuomenės teisė susipažinti su institucijų dokumentais susijusi su šių institucijų demokratiškumu (2008 m. liepos 1 d. Sprendimo *Švedija ir Turco / Taryba*, C-39/05 P ir C-52/05 P, Rink, EU:C:2008:374, 34 punktas ir šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 68 punktas).

39 Tuo tikslu, kaip nustatyta Reglamento Nr. 1049/2001 4 konstatuojamojoje dalyje ir jo 1 straipsnyje, šiuo reglamentu siekiama užtikrinti visuomenei kuo platesnę galimybę susipažinti su institucijų dokumentais (2007 m. vasario 1 d. Sprendimo *Sison / Taryba*, C-266/05 P, Rink., EU:C:2007:75, 61 punktas; 2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Švedija / Komisija*, C-64/05 P, Rink., EU:C:2007:802, 53 punktas ir šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 69 punktas).

40 Antra, iš pradžių reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalį šis reglamentas taikomas visiems institucijos turimiems dokumentams, tai yra jos parengtiems arba gautiems ir esantiems jos žinioje, susijusiems su visomis Europos Sąjungos veiklos sritimis (2011 m. liepos 21 d. Sprendimo *Švedija / MyTravel ir Komisija*, C-506/08 P, EU:C:2011:496, 88 punktas). Taigi teisė susipažinti su Parlamento, Tarybos ir Komisijos turimais dokumentais apima ne tik šių institucijų parengtus dokumentus, bet ir tuos, kurie gauti iš trečiųjų šalių, tarp jų ir valstybių narių, kaip tai aiškiai patikslinta to paties reglamento 3 straipsnio b punkte (šio sprendimo 39 punkte minėto Sprendimo *Švedija / Komisija*, EU:C:2007:802, 55 punktas ir 2012 m. vasario 14 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, T-59/09, Rink., EU:T:2012:75, 27 punktas).

41 Be to, sąvoka „dokumentas“, kuri plačiai apibrėžta Reglamento Nr. 1049/2001 3 straipsnio a punkte (šiuo klausimu žr. 2007 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *API / Komisija*, T-36/04, Rink., EU:T:2007:258, 59 punktas), apima „bet kuria forma (parašytas ant popieriaus, elektroninėje laikmenoje arba garso, vaizdo ar audiovizualiniame įraše) pateiktą turinį, susijusį su į institucijos atsakomybės sferą įeinančia politika, veikla ir sprendimais“.

42 Darytina išvada, kad Reglamento Nr. 1049/2001 3 straipsnio a punkte pateikta apibrėžtis iš esmės pagrįsta išsaugomo turinio, kuris gali būti atgamintas ar kuriuo galima vėliau pasinaudoti, buvimu, pažymint, kad, pirma, turinio laikmenos pobūdis, laikomo turinio rūšis bei pobūdis ir turinio apimtis, ilgis, svarba ar pateikimas neturi reikšmės nustatant, ar šis turinys patenka į minėtą apibrėžtį, ir, antra, vienintelis ribojimas, susijęs su turiniu, kuriam gali būti taikoma ši apibrėžtis, yra sąlyga, kad minėtas turinys turi būti susijęs su į atitinkamos institucijos atsakomybės sritį patenkančiomis politikos kryptimis, veikla ir sprendimais (pagal analogiją žr. 2011 m. spalio 26 d. Sprendimo *Dufour / ECB*, T-436/09, Rink., EU:T:2011:634, 88 ir 90–93 punktus).

43 Galiausiai jau buvo nuspręsta, jog iš plačios dokumento sąvokos apibrėžties, kokia pateikta Reglamento Nr. 1049/2001 3 straipsnio a punkte, ir teismo proceso apsaugos išimties formuluotės bei paties jos egzistavimo šio reglamento 4 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas su bylinėjimusi susijusios institucijų veiklos nenorėjo pašalinti iš piliečių teisės susipažinti taikymo srities, ir tam numatė, kad šios institucijos atsisako atskleisti su teismo procesu susijusius dokumentus tuo atveju, kai toks atskleidimas pakenktų susijusiai procedūrai (šio sprendimo 41 punkte minėto Sprendimo *API / Komisija*, EU:T:2007:258, 59 punktas).

44 Nagrinėjamu atveju visų pirma neginčijama, kad remdamasi EB sutarties 226 straipsniu (dabar – SESV 258 straipsnis) Komisija Teisingumo Teisme pareiškė Austrijos Respublikai ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 7 punkte minėtas Sprendimas *Komisija / Austrija* (EU:C:2010:455).

45 Be to, neginčijama, kad vykstant su minėta byla susijusiam teismo procesui Teisingumo Teismas Komisijai perdavė ginčijamų pareiškimų kopijas.

46 Galiausiai Komisija neginčija, kad turi ginčijamų pareiškimų kopijas.

47 Darytina išvada, kaip iš esmės teigia Švedijos Karalystės palaikomas ieškovas, kad įgyvendindama įgaliojimus su bylinėjimusi susijusios veiklos srityje Komisija gavo valstybės narės, Reglamento Nr. 1049/2001 3 straipsnio b punkte nurodytos trečiosios šalies, parengtus dokumentus ir kad šie dokumentai yra jos žinioje, kaip tai suprantama pagal minėto reglamento 2 straipsnio 3 dalį, siejamą su 3 straipsniu a punktu.

48 Taigi, atsižvelgiant į šio sprendimo 40–43 punktus, ginčijami pareiškimai turi būti priskirti prie institucijos turimų dokumentų, kaip jie suprantami pagal Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalį, siejamą su šio reglamento 3 straipsnio a punktu.

49 Šios išvados nepaneigia Komisijos argumentai.

50 Pirma, Komisija pažymi, kad ginčijami pareiškimai negali būti priskirti prie dokumentų, kaip jie suprantami pagal siejamas Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalies ir to paties reglamento 3 straipsnio a punkto nuostatas, nes buvo pateikti ne jai, o Teisingumo Teismui, ir šis jai perdavė tik jų kopijas.

51 Viena vertus, nors pagal Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalį tik „institucijos turimi dokumentai, tai yra, jos parengti arba gauti ir esantys jos žinioje“ patenka į šio reglamento taikymo sritį, šioje nuostatoje minėto reglamento taikymas institucijos „gautiems“ dokumentams visiškai nesusiejamas su sąlyga, kad atitinkamas dokumentas turi būti jai skirtas ir tiesiogiai perduotas jo rengėjo.

52 Todėl, atsižvelgiant į šio sprendimo 39 punkte nurodytą Reglamento Nr. 1049/2001 tikslą – suteikti visuomenei kuo platesnę susipažinimo su institucijų dokumentais galimybę, reikia pripažinti, jog dėl to, kad ginčijami pareiškimai nebuvo skirti Komisijai ir atitinkama valstybė narė jų tiesiogiai jai neperdavė, negalima atmesti galimybės juos priskirti prie Komisijos turimų dokumentų, kaip jie suprantami pagal Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalį. Bet kuriuo atveju Komisija gavo minėtus pareiškimus ir šie yra jos žinioje.

53 Kita vertus, kalbant apie aplinkybę, jog Komisija gavo tik ginčijamų pareiškimų kopijas, o ne jų originalus, kurie buvo skirti Teisingumo Teismui, reikia priminti, kaip jau pažymėta šio sprendimo 41 ir 42 punktuose, kad Reglamento Nr. 1049/2001 3 straipsnio a punkte pateikta plati dokumento sąvokos apibrėžtis, pagrįsta išsaugomo turinio buvimu.

54 Tokiomis aplinkybėmis reikia pripažinti, jog dokumento, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 1049/2001 3 straipsnio a punktą, buvimui neturi įtakos tai, kad Komisijai buvo perduotos ginčijamų pareiškimų kopijos, o ne originalai.

55 Antra, Komisija tvirtina, kad, kaip matyti iš Reglamento Nr. 1049/2001 2 konstatuojamosios dalies ir Pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos reglamento dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL C 177 E, 2000, p. 70) 3 straipsnio a punkto, teisės aktų leidėjas siekė į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį įtraukti tik dokumentus,

susijusius su Komisijos administracine veikla, pašalinant jos su bylinėjimusi susijusią veiklą. Komisijos teigimu, ginčijami pareiškimai nesusiję su jos administracine veikla ir nepatenka į jos kompetencijos sritį.

56 Viena vertus, Komisijos argumentai, susiję su tuo, kad, atsižvelgiant į Sąjungos teisės aktų leidėjo siekį, tik su jos administracine veikla susiję dokumentai patenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį, pagal galiojančias taisykles dėl teisės susipažinti su dokumentais, įtvirtintas šiame reglamente, turi būti atmesti.

57 Nors, kaip matyti iš Reglamento Nr. 1049/2001 2 konstatuojamosios dalies, „atvirumas [skaidrumas] leidžia piliečiams artimiau dalyvauti sprendimų priėmimo procese bei garantuoja didesnį valdymo teisėtumą ir veiksmingumą bei aukštesnį atskaitomybės piliečiui mastą demokratinėje sistemoje“, remiantis šio sprendimo 43 punkte minėta teismo praktika, iš plačios dokumento sąvokos apibrėžties, kokia pateikta Reglamento Nr. 1049/2001 3 straipsnio a punkte, ir teismo proceso apsaugos išimties formuluotės bei paties jos egzistavimo šio reglamento 4 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje matyti, kad, priešingai, nei teigia Komisija, Sąjungos teisės aktų leidėjas su bylinėjimusi susijusios institucijų veiklos nenorėjo pašalinti iš piliečių teisės susipažinti su dokumentais taikymo srities. Tokia išvada juo labiau darytina dėl to, kad šiame reglamente iš jo taikymo srities nėra pašalinta su bylinėjimusi susijusi institucijų veikla ir ši taikymo sritis neapribota tik jų administracine veikla.

58 Be to, šio sprendimo 55 punkte minėtame pasiūlyme dėl reglamento pateiktos nuostatos, kad teisė susipažinti su dokumentais taikoma tik administraciniams dokumentams, neturi įtakos teisės aktų leidėjo siekiui, nes pagal EB sutarties 251 straipsnyje (dabar – SESV 294 straipsnis) numatytą bendro sprendimo procedūrą, kurią taikant remiantis EB sutarties 255 straipsniu (iš esmės pakeistas SESV 15 straipsniu) buvo priimtas Reglamentas Nr. 1049/2001, nors Komisija turi iniciatyvos teisę, būtent Parlamentas ir Taryba, prireikus pakeitę Komisijos pasiūlymą, priima reglamentą. Teisės susipažinti taikymo srities apribojimo tik administraciniais dokumentais, kaip Komisija siūlė iš pradžių, nėra priimtoje Reglamento Nr. 1049/2001 3 straipsnio a punkto redakcijoje.

59 Be to, kalbant apie argumentus, šiomis aplinkybėmis susijusius su tuo, jog ginčijami pareiškimai yra Teisingumo Teismo dokumentai arba dokumentai, kuriuos jis perdavė vykdydamas savo teisminę veiklą, ir dėl to jų atžvilgiu netaikoma teisė susipažinti su dokumentais, reikia pažymėti, kad šie argumentai iš esmės yra identiški šio sprendimo 67–112 punktuose išnagrinėtiems argumentams, susijusiems su SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtos pastraipos poveikiu Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sričiai ir ginčijamų pareiškimų pašalinimu iš minėto reglamento taikymo srities dėl jų ypatingo pobūdžio. Taigi šiuo klausimu reikia nurodyti minėtuose punktuose atliktą analizę.

60 Kita vertus, reikia konstatuoti, kaip teigia ieškovas ir Švedijos Karalystė, jog Komisija taip pat klysta tvirtindama, kad ginčijami pareiškimai nebuvo perduoti jai įgyvendinant įgaliojimus.

61 Iš tiesų, kaip matyti iš šio sprendimo 44 ir 45 punktų, ginčijami pareiškimai Komisijai buvo perduoti nagrinėjant ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, kurį ji pareiškė įgyvendindama savo įgaliojimus pagal EB sutarties 226 straipsnį (dabar – SESV 258 straipsnis). Taigi Komisija juos gavo įgyvendindama savo įgaliojimus.

62 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia daryti išvadą, kad ginčijami pareiškimai yra institucijos turimi dokumentai, kaip jie suprantami pagal Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalį, siejamą su minėto reglamento 3 straipsnio a punktu. Iš to matyti, kad, atsižvelgiant į šio reglamento nuostatas, minėti pareiškimai patenka į šio reglamento taikymo sritį.

63 Tokiomis aplinkybėmis, kaip matyti iš šio sprendimo 34 punkto, reikia toliau išnagrinėti, ar vis dėlto SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirta pastraipa trukdoma Reglamentą Nr. 1049/2001 taikyti ginčijamiems pareiškimams dėl jų ypatingo pobūdžio.

Dėl SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtos pastraipos poveikio Reglamento Nr. 1049/2001 taikymui

64 Ieškovas, palaikomas Švedijos Karalystės, iš esmės teigia: kadangi iš teismo praktikos matyti, kad Komisijos pareiškimai patenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį, į ją taip pat reikia įtraukti valstybės narės pareiškimus, Teisingumo Teismo perduotus Komisijai vykstant teismo procesui. Be to, viena vertus, ieškovas pažymi, kad šio teiginio nepaneigia nei SESV 15 straipsnio 3 dalis, kurioje nustatytas minimalus galimybės susipažinti su institucijų dokumentais standartas, nei Teisingumo Teismo dokumentams taikomos taisyklės, nes šios taisyklės netaikomos proceso šalims. Kita vertus, Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje numatyta teismo proceso apsaugos išimtis ir visas šis reglamentas netektų veiksmingumo, jei Komisijos žinioje esantys pareiškimai nepatektų į reglamento taikymo sritį.

65 Švedijos Karalystė priduria, pirma, jog tai, kad valstybės narės pareiškimus Teisingumo Teisme apima SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirta pastraipa, neturi reikšmės tam, kad, minėtus pareiškimus perdavus Komisijai, taikomas Reglamentas Nr. 1049/2001, nes iš teismo praktikos taip pat matyti, jog valstybės narės pareiškimai patenka į minėto reglamento taikymo sritį. Ji priduria, antra, kad, priešingai, nei teigia Komisija, SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirta pastraipa nepraranda veiksmingumo į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį įtraukiant valstybės narės pareiškimus, nes prireikus teismo proceso apsauga gali būti užtikrinta atsisakymu leisti susipažinti, pagrįstu Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antra įtrauka.

66 Komisija iš esmės atsako, kad, skirtingai nei jos pačios pareiškimai, valstybės narės pareiškimai turi būti laikomi Teisingumo Teismo dokumentais, susijusiais su jo teismine veikla, todėl, atsižvelgiant į SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą, šių pareiškimų neapima bendra teisė susipažinti su dokumentais ir jiems taikomos specialios taisyklės dėl galimybės susipažinti su teismo dokumentais. Dėl bet kokio aiškinimo, pagal kurį leidžiama susipažinti su valstybės narės pareiškimais, SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirta pastraipa ir specialios taisyklės dėl galimybės susipažinti su teismo dokumentais netektų prasmės.

67 Pirma, svarbu priminti, jog pagal teismo praktiką tiek iš atitinkamų Sutarčių nuostatų teksto, tiek iš Reglamento Nr. 1049/2001 bendros struktūros ir Sąjungos teisės aktų šioje srityje tikslų matyti, kad pati teisminė veikla yra pašalinta iš šiais teisės aktais įtvirtintos teisės susipažinti su dokumentais taikymo srities (šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 79 punktas).

68 Viena vertus, kalbant apie atitinkamas Sutarčių nuostatas, iš SESV 15 straipsnio, kuriuo išplečiant skaidrumo principo taikymo sritį buvo pakeistas EB sutarties 255 straipsnis (juo remiantis priimtas Reglamentas Nr. 1049/2001), teksto labai aiškiai matyti, kad pagal šio 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą skaidrumo įpareigojimai Teisingumo Teismui taikomi tik jam vykdant administracinio pobūdžio užduotis (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 80 ir 81 punktus). Darytina išvada, kad Teisingumo Teismo neįtraukimas pagal SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą į institucijų, kurioms pagal SESV 15 straipsnio 3 dalį taikomi minėti įpareigojimai, sąrašą pateisinamas būtent teisminės veiklos, kurią jis turi vykdyti pagal ESS 19 straipsnio 1 dalies pirmą pastaipą, pobūdžiu (pagal analogiją žr. šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 82 punktą).

69 Kita vertus, tokį aiškinimą patvirtina ir Reglamento Nr. 1049/2001, kurio teisinis pagrindas yra būtent EB 255 straipsnis, bendra struktūra. Iš tikrųjų šio reglamento 1 straipsnio a punkte, kuriame konkrečiai apibrėžiama šio reglamento taikymo sritis, nenurodomas Teisingumo Teismas – ši institucija neįtraukiama į institucijų, kurioms taikomi numatyti skaidrumo įpareigojimai, sąrašą; be to, šio reglamento 4 straipsnyje viena iš nustatytų teisės susipažinti su institucijų dokumentais išimčių būtent ir yra susijusi su teismo proceso apsauga (šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 83 punktas).

70 Antra, kalbant apie Komisijos pareiškimus, reikia priminti, jog Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad vykstant teismo procesui Sąjungos teismams pateikti pareiškimai yra specifiniai, nes pagal savo pobūdį jie labiau skirti minėtų teismų teisminei, o ne Komisijos administracinei veiklai; be to, Komisijos administracinė veikla nereikalauja tokios pačios apimties teisės susipažinti su dokumentais, kaip Sąjungos institucijų teisės aktų leidybos veiklos atveju (šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 77 punktas).

71 Pagal šią teismo praktiką šie pareiškimai parengiami specialiai minėto teismo proceso tikslais ir sudaro esminį jo elementą. Būtent ieškinyje ieškovas apibrėžia ginčo dalyką ir šalys pirmiausia vykstant rašytinei šio proceso daliai, nes žodinė proceso dalis neprivaloma, pateikia Sąjungos teismui informaciją, kuria remdamasis jis turi priimti savo sprendimą (šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 78 punktas).

72 Trečia, reikia konstatuoti, kad pareiškimai, kuriuos valstybė narė pateikė Teisingumo Teismui nagrinėjant Komisijos jai pareikštą ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, kaip ir Komisijos pareiškimai, yra specifiniai, nes pagal savo pobūdį jie taip pat labiau skirti Teisingumo Teismo teisminei veiklai.

73 Kadangi savo pareiškimuose valstybė narė atsakovė pagal teismo praktiką gali, be kita ko, naudoti visas turimas priemones savo gynybai užtikrinti (1999 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Komisija / Ispanija*, C-414/97, Rink., EU:C:1999:417, 19 punktas ir 2007 m. vasario 15 d. Sprendimo *Komisija / Nyderlandai*, C-34/04, Rink., EU:C:2007:95, 49 punktas), reikia pripažinti, kad, valstybės narės atsakovės pareiškimais, kuriais atsakoma į Komisijos pateiktus kaltinimus, kuriais apibrėžiamas ginčo dalykas, Teisingumo Teismui pateikiama informacija, kuria remdamasis jis turi priimti savo sprendimą.

74 Ketvirta, iš teismo praktikos, susijusios su teismo proceso apsaugos išimtimi, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antrą įtrauką, aiškiai matyti, kad Komisijos pareiškimai patenka į šio reglamento taikymo sritį, nors jie labiau skirti, kaip priminta šio sprendimo 70 punkte, Sąjungos teismų teisminei veiklai, o tokios veiklos pagal SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą neapima teisė susipažinti su dokumentais.

75 Visų pirma iš šios teismo praktikos matyti, jog sąvoką „teismo procesas“ reikia suprasti taip, kad viešojo intereso apsauga neleidžia atskleisti tik konkretaus teismo proceso tikslais parengtų dokumentų turinio (žr. 2006 m. liepos 6 d. Sprendimo *Franchet ir Byk / Komisija*, T-391/03 ir T-70/04, Rink., EU:T:2006:190, 88 ir 89 punktus ir nurodytą teismo praktiką; 2012 m. spalio 3 d. Sprendimo *Jurašinović / Taryba*, T-63/10, Rink., EU:T:2012:516, 66 punktą). Minėta sąvoka apima ne tik pateiktus pareiškimus ar aktus, vidaus dokumentus, susijusius su nagrinėjamos bylos parengtiniu tyrimu, bet ir su byla susijusius pranešimus, kuriais pasikeičia atitinkamas generalinis direktoratas ir teisės tarnyba ar advokatų kontora (minėto Sprendimo *Franchet ir Byk / Komisija*, EU:T:2006:190, 90 punktas ir minėto Sprendimo *Jurašinović / Taryba*, EU:T:2012:516, 67 punktas).

76 Paskui remdamasis šia sąvokos „teismo procesas“ apibrėžtimi Bendrasis Teismas nusprendė, jog Sąjungos teismui pateiktiems Komisijos pareiškimams taikoma Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje numatyta teismo proceso išimtis, nes jie susiję su saugomu interesu (41 punkte minėto Sprendimo *API / Komisija*, EU:T:2007:258, 60 punktas).

77 Galiausiai Teisingumo Teismas pripažino bendrąją prezumpciją, pagal kurią atskleidus institucijos pateiktus pareiškimus vykstant teismo procesui būtų pažeista šio proceso apsauga, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antrą įtrauką, tol, kol šis procesas vyksta (šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 94 punktas).

78 Tai, jog minėtuose teismo sprendimuose institucijos pareiškimai įtraukti į teismo proceso išimties taikymo sritį, reiškia, kaip teisingai pažymi ieškovas ir Švedijos Karalystė, kad, kaip pripažino ir Komisija, tokie pareiškimai, nepaisant jų specifinio pobūdžio, kaip trumpai išdėstyta šio sprendimo 70 ir 71 punktuose, patenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį, ir šiai išvadai įtakos neturi tai, kad pagal SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą Teisingumo Teismo teisminė veikla pašalinta iš teisės susipažinti su dokumentais taikymo srities.

79 Iš to, kas išdėstyta, matyti, jog, nepaisant to, kad skirti Sąjungos teismų teisminei veiklai, šiems teismams institucijos pateikti pareiškimai dėl SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtos pastraipos nėra pašalinti iš teisės susipažinti su dokumentais taikymo srities.

80 Taigi pagal analogiją reikia pripažinti, kad pareiškimų, kuriuos, kaip ir ginčijamus pareiškimus, pateikė valstybė narė vykstant procedūrai dėl įsipareigojimų neįvykdymo, neapima, kaip ir Komisijos pareiškimų, išimtis, pagal kurią netaikoma teisė susipažinti su dokumentais, įtvirtinta, kalbant apie Teisingumo Teismo teisminę veiklą, SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtoje pastraipoje.

81 Iš tiesų, be to, kad ir Komisijos, ir valstybės narės pareiškimai, parengti vykstant teismo procesui, yra vienodai specifiniai, kaip matyti iš šio sprendimo 72 ir 73 punktų, svarbu pažymėti, jog nei dėl SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtos pastraipos, nei dėl to, kad šių pareiškimų rengėjai yra skirtingi, nei dėl šių pareiškimų pobūdžio nereikia, siekiant juos įtraukti į teisės susipažinti su dokumentais taikymo sritį, Komisijos parengtų pareiškimų atskirti nuo valstybės narės pareiškimų. Be to, darytina išvada, priešingai, nei per teismo posėdį pažymėjo Komisija, jog SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirta pastraipa negali būti aiškinama taip, kad joje, kalbant apie vykstant teismo procesui parengtus pareiškimus, įtvirtinta kokia nors taisyklė dėl rengėjo, pagal kurią reikalaujama institucijos pareiškimus, parengtus vykstant teismo procesui, atskirti nuo valstybės narės pareiškimų, pateiktų procedūros dėl įsipareigojimų neįvykdymo teisminio nagrinėjimo stadijoje.

82 Tačiau reikia atskirti, viena vertus, Teisingumo Teismo teisminės veiklos pašalinimą pagal SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą iš teisės susipažinti su dokumentais taikymo srities ir, kita vertus, vykstant tokiam procesui parengtus pareiškimus, kurie, nors skirti minėtai teisminei veiklai, vis dėlto nepatenka į minėtoje nuostatoje nustatytos išimties taikymo sritį ir, priešingai, jų atžvilgiu taikoma teisė susipažinti su dokumentais.

83 Taigi SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirta pastraipa nedraudžiama ginčijamus pareiškimus įtraukti į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį, jeigu vis dėlto tenkinamos šio reglamento taikymo sąlygos ir prireikus nepažeidžiant vienos iš minėto reglamento 4 straipsnyje nurodytų išimčių taikymo ir šio straipsnio 5 dalyje numatytos galimybės atitinkamai valstybei narei prašyti atitinkamos institucijos neatskleisti jos pareiškimų.

84 Šios išvados nepaneigia Komisijos argumentai.

85 Pirma, Komisija mano, kad jos pačios pareiškimus reikia atskirti nuo valstybės pareiškimų. Pastarieji pareiškimai, skirti Teisingumo Teismui, turėtų būti laikomi Teisingumo Teismo dokumentais, susijusiais su jo teismine veikla, todėl pagal SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą šių pareiškimų neturėtų apimti teisė susipažinti su dokumentais ir jiems turėtų būti taikomos specialios taisyklės dėl galimybės susipažinti su teismo dokumentais. Be to, toks atskyrimas taip pat būtinas atsižvelgiant į teismų praktiką. Visų pirma, kadangi šio sprendimo 15 punkte minėtame Sprendime *Švedija ir kt. / EPI ir Komisija* (EU:C:2010:541) Teisingumo Teismas išsakė nuomonę tik dėl Komisijos pareiškimų ir nepaminėjo valstybės narės pareiškimų, jis norėjo pastaruosius pareiškimus pašalinti iš Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo srities. Be to, minėto sprendimo 87 punkte pateikti svarstymai dėl šalių procesinių teisių lygybės turėtų prasmės, tik jeigu Komisijos pareiškimai ir valstybės narės pareiškimai būtų vertinami atskirai. Galiausiai teismų praktika, pagal kurią šalis gali paskelbti savo pačios pareiškimus, nereiškia, kad institucija privalo leisti susipažinti su valstybės narės pareiškimais, ir būtų perteklinė, jeigu Komisija turėtų taip pat atskleisti valstybės narės pareiškimus.

86 Šiuo klausimu, pirma, reikia pažymėti, kad, priešingai Komisijos argumentams, atsižvelgiant į SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtos pastraipos įtaką teisei susipažinti su dokumentais, nereikia šios institucijos pareiškimų atskirti nuo valstybės narės pareiškimų, kaip iš esmės matyti iš šio sprendimo 81 punkto. Iš šio sprendimo 70 ir 71 punktuose minėtos teismo praktikos niekaip nematyti, jog dėl to, kad Komisijos pareiškimai skirti teismo, į kurį kreipiamasi, teisminei veiklai, jie turi būti laikomi šio teismo dokumentais, taigi priskirti šiam teismui. Priešingai, kaip iš esmės pripažįsta Komisija, jos pačios pareiškimai patenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį.

87 Bet kuriuo atveju svarbu pridurti, kaip per teismo posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą paaiškino Komisija, jog jos argumentai pagrįsti prielaida, kad ir jos pačios pareiškimai, ir valstybės narės pareiškimai, perduoti Teisingumo Teismui, tampa pastarojo dokumentais, turint mintyje, kaip teigia Komisija, jog jos pačios pareiškimai kartu lieka ir šios institucijos dokumentais, taigi jie yra dvejopo pobūdžio. Reikia konstatuoti, jog taip Komisija pati pripažįsta, kad dėl šio jos pareiškimų priskyrimo, tariant, kad teisingo, prie Teisingumo Teismo dokumentų niekaip netrukdoma šių pareiškimų įtraukti į teisės susipažinti su dokumentais taikymo sritį.

88 Tokiomis aplinkybėmis Komisijos padarytas jos pačios pareiškimų ir valstybės narės pareiškimų atskyrimas iš tikrųjų pagrįstas ne tiek tariamu Teisingumo Teismo dokumentų statusu, kiek skirtumu dėl jų atitinkamų rengėjų. Dėl šio aspekto pakanka priminti, kaip iš esmės matyti iš šio sprendimo 81 punkto, kad šiuo skirtumu negalima pateisinti skirtingo Komisijos parengtų pareiškimų ir valstybės narės pareiškimų vertinimo.

89 Antra, priešingai, nei tvirtina Komisija, iš šiuo aspektu jos nurodytos teismo praktikos nematyti jokio jos pačios pareiškimų ir valstybės narės pareiškimų atskyrimo.

90 Iš tiesų pirmiausia, kaip iš esmės pažymi Komisija, byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 15 punkte minėtas Sprendimas *Švedija ir kt. / API ir Komisija* (EU:C:2010:541), Teisingumo Teismo neklausta dėl galimybės susipažinti su Komisijos turimais valstybės narės pareiškimais. Todėl, kadangi Teisingumo Teismas priėmė sprendimą tik dėl jo nagrinėtos bylos, iš šio sprendimo negalima daryti išvados, kad galimybė susipažinti su dokumentais apima tik Sąjungos institucijų parengtus pareiškimus, o valstybės narės pareiškimų neapima.

91 Beje, dėl tos pačios priežasties reikia atmesti Komisijos argumentą, susijusį su Teisingumo Teismo svarstymais, pateiktais dėl šalių procesinių teisių lygybės, nes šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija* (EU:C:2010:541) 87 punkte tvirtindamas, kad „įpareigojimas atskleisti taikomas tik vienai institucijai, kurios prašoma leisti susipažinti su jos dokumentais, o ne visoms proceso šalims“, Teisingumo Teismas neišsakė nuomonės dėl situacijos, kai Komisija gauna prašymą leisti susipažinti su valstybės narės pareiškimais. Iš motyvų, nurodytų šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija* (EU:C:2010:541) 87 punkte, ypač siejant jį su to paties sprendimo 91 punktu, matyti, jog Teisingumo Teismas tik nurodė, kad tik atitinkamai institucijai, skirtingai nuo kitų teismo proceso šalių, taikoma skaidrumo pareiga pagal Reglamente Nr. 1049/2001 įtvirtintas taisykles, todėl šalių procesinių teisių lygybė galėtų būti paveikta, jeigu institucija privalėtų leisti susipažinti su jos pačios rašytiniais dokumentais, susijusiais su vykstančiu teismo procesu.

92 Be to, viena vertus, šis teiginys, esantis šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija* (EU:C:2010:541) 87 punkte, pateiktas kitokiomis nei šios bylos aplinkybėmis. Iš tiesų jis išdėstytas nagrinėjant teismo proceso apsaugos išimties, kaip antai įtvirtintos Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje, apimtį, kalbant apie prašymą leisti susipažinti su Komisijos pareiškimais, susijusiais su vykstančiais teismo procesais. Tokiomis aplinkybėmis to paties sprendimo 86 punkte Teisingumo Teismas pažymėjo, kad jei Komisijos pareiškimų turinys turėtų būti prieinamas viešoms diskusijoms, dėl jų išreikšta kritika, nesvarbu, kokia jos tikroji teisinė reikšmė, galėtų daryti poveikį institucijos Sąjungos teismuose ginamai pozicijai, o toliau sprendimo 87 punkte pabrėžė, kad dėl tokios padėties gali būti iškreipta šalių pusiausvyra, nes tik institucija privalėtų

atskleisti savo pareiškimus pateikus prašymą leisti susipažinti su dokumentais. Tačiau ši byla yra dėl prašymo leisti susipažinti su pareiškimais, susijusiais su užbaigtu procesu, todėl su šalių procesinių teisių lygybe susiję svarstymai, kaip antai išdėstyti šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija* (EU:C:2010:541) 86 ir 87 punktuose, nagrinėjamu atveju nėra reikšmingi. Kita vertus, tiek, kiek savo argumentu, susijusiu su to sprendimo 87 punktu, Komisija nori tvirtinti, kad kiekviena teismo proceso šalis laisvai disponuoja savo pareiškimais, reikia nurodyti šio argumento nagrinėjimą tolesniuose šio sprendimo 93–97 punktuose.

93 Galiausiai, kalbant apie argumentą, susijusį su valstybės narės teise disponuoti savo pareiškimais, parengtais vykstant teismo procesui, reikia, žinoma, priminti, jog iš teismų praktikos matyti, kad jokia taisykle ar nuostata neleidžiama ar netrukdoma proceso šalims atskleisti savo pareiškimų tretiesiems asmenims ir, išskyrus išimtinius atvejus, kai dokumento atskleidimas galėtų pažeisti gerą teisingumo vykdymą, šalys iš esmės gali atskleisti savo pareiškimus (2000 m. balandžio 3 d. Nutarties *Vokietija / Parlamentas ir Taryba*, C-376/98, Rink., EU:C:2000:181, 10 punktas ir šio sprendimo 41 punkte minėto Sprendimo *API / Komisija*, EU:T:2007:258, 88 punktas).

94 Vis dėlto šio sprendimo 93 punkte nurodyta teismų praktika nedraudžiama ginčijamus pareiškimus įtraukti į teisės susipažinti su dokumentais, taigi ir Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį.

95 Iš tiesų, viena vertus, svarbu pažymėti, kad šio sprendimo 93 punkte nurodytoje teismų praktikoje nei Teisingumo Teismas, nei Bendrasis Teismas nenagrinėjo teisės susipažinti su dokumentais taikymo srities. Jie nesprendė ir dėl šalies teisės prieštarauti, kad kita proceso šalis atskleistų jos pareiškimus, egzistavimo ir prireikus apimties.

96 Be to, bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad ši byla susijusi su prašymu leisti susipažinti su pareiškimais, susijusiais su teismo procesu, kuris minėto prašymo pateikimo momentu buvo užbaigtas. O šio sprendimo 93 punkte nurodyti svarstymai buvo pateikti dėl su vykstančiais teismo procesais susijusių rašytinių dokumentų atskleidimo. Taigi, nesant reikalo nuspręsti dėl kiekvienos šalies teisės laisvai disponuoti savo pareiškimais, kuria atitinkamai šaliai būtų suteikta galimybė prieštarauti jos pačios pareiškimų turinio atskleidimui bet kokia forma, apimties, bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad ši teisė yra ribota užbaigus teismo procesą. Iš tiesų užbaigus teismo procesą minėtuose pareiškimuose pateikti argumentai ar bent jų santrauka jau yra viešai prieinami, nes dėl jų turinio buvo galimai diskutuota per viešą teismo posėdį ir prireikus jų turinys taip pat buvo pakartotas sprendime, kuriuo baigta nagrinėti byla (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 41 punkte minėto Sprendimo *API / Komisija*, EU:T:2007:258, 106 punktą). Be to, valstybės narės pareiškimų turinys gali atsispindėti Sąjungos institucijos pareiškimuose, parengtuose vykstant tam pačiam procesui, nors ir kaip šių argumentų santrauka arba argumentai, išdėstyti institucijai pateikiant atsiliepimą. Todėl tuo atveju, jei ši institucija atskleidžia savo pareiškimus, prireikus suteikiama galimybė tam tikra dalimi susipažinti su atitinkamos valstybės narės pareiškimų turiniu.

97 Kita vertus, nagrinėjamu atveju kalbant apie valstybės narės pateiktus pareiškimus, reikia priminti, jog Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalyje numatyta, kad valstybė narė gali prašyti institucijos neatskleisti tos valstybės narės parengto dokumento be jos išankstinio sutikimo. Remiantis teismo praktika, taip šia nuostata valstybei narei suteikiama galimybė dalyvauti priimant institucijos kompetencijai priklausantį sprendimą ir šiam tikslui įtvirtinama sprendimo priėmimo procedūra, siekiant nustatyti, ar pagal 4 straipsnio 1–3 dalyje išvardytas materialiąsias išimtis draudžiama leisti susipažinti su atitinkamu dokumentu (šio sprendimo 40 punkte minėto Sprendimo *Vokietija / Komisija*, Rink., EU:T:2012:75, 31 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. šio sprendimo 39 punkte minėto Sprendimo *Švedija / Komisija*, EU:C:2007:802, 76, 81, 83 ir 93 punktus). Nors iš tiesų šia nuostata atitinkamai valstybei narei nesuteikiama bendra ir besąlygiška veto teisė savo nuožiūra prieštarauti dėl jos parengtų ir institucijos turimų dokumentų atskleidimo (šio sprendimo 39 punkte minėto Sprendimo *Švedija / Komisija*, EU:C:2007:802, 75 punktas), minėta nuostata leidžiama tai valstybei narei dalyvauti priimant sprendimą leisti susipažinti su atitinkamu dokumentu, įskaitant pareiškimus, parengtus vykstant teismo procesui.

98 Antra, Komisija teigia, kad ir SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirta pastraipa, ir specialios taisyklės dėl galimybės susipažinti su teismo dokumentais visiškai netektų prasmės ir būtų apeitos, jeigu būtų leista susipažinti su valstybės narės pareiškimais, parengtais vykstant teismo procesui. Tokiu atveju būtų galima sistemingai prašyti Komisijos leisti susipažinti su visų dokumentų, jai perduotų vykstant bet kokiam teismo procesui, kopijomis, net jeigu teismas negalėtų suteikti galimybės su jomis susipažinti. Be to, būtų apeitos ne tik specialios taisyklės, bet ir pats teisės susipažinti su kitų šalių pareiškimais egzistavimas kiekvienu atveju priklausytų nuo to, ar Komisija dalyvauja teismo procese, o tai prieštarautų sistemai, kuria grindžiamos šios nuostatos.

99 Visų pirma Komisijos argumentas, susijęs su specialių taisyklių dėl galimybės susipažinti su teismo procesų dokumentais apėjimu, turi būti atmestas.

100 Šiuo aspektu, viena vertus, reikia priminti, jog, be abejo, dėl Komisijos pareiškimų buvo nuspręsta, kad tol, kol vyksta teismo procesas, atskleidžiant minėtus pareiškimus nebūtų atsižvelgiama į šios dokumentų kategorijos specifiką ir esminei teismo proceso daliai būtų taikomas skaidrumo principas, o dėl to Teisingumo Teismo neįtraukimas į institucijų, kurioms pagal SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą taikomas skaidrumo principas, sąrašą didžiąja dalimi prarastų savo veiksmingumą (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 95 punktą). Be to, buvo nuspręsta, kad nei Teisingumo Teismo statute, nei Sąjungos teismų procedūros reglamentuose tretiesiems asmenims nenumatyta teisė susipažinti su vykstant teismo procesui teismui pateiktais pareiškimais (šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 99 punktas).

101 Tačiau iš tos pačios teismo praktikos matyti, kad dėl šio sprendimo 100 punkte nurodytų svarstymų Reglamento Nr. 1049/2001 nuostatos netampa netaikytinos prašymui leisti susipažinti su pareiškimais, susijusiais su teismo procesu.

102 Iš tiesų į šio sprendimo 100 punkte nurodytus svarstymus buvo atsižvelgta aiškinant Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje numatytą teismo proceso apsaugos išimtį (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 94, 95, 99, 100 ir 102 punktus), o tai neišvengiamai reiškia, kad dėl jų netrukdoma taikyti minėto reglamento. Taigi, priešingai, nei teigia Komisija, reikia pažymėti, kad atsižvelgiant į šio sprendimo 72, 73 ir 81 punktus šie svarstymai taikytini ir kalbant apie prašymą leisti susipažinti su valstybės narės pareiškimais.

103 Kita vertus, reikia priminti, kad nors Reglamentu Nr. 1049/2001 siekiama užtikrinti visuomenei kuo platesnę teisę susipažinti su institucijų dokumentais, šiai teisei, atsižvelgiant į šio reglamento 4 straipsnyje numatytas išimtis, taikomi tam tikri apribojimai, pagrįsti viešojo ar privataus intereso pagrindais (2012 m. birželio 28 d. Sprendimo *Komisija / Éditions Odile Jacob*, C-404/10 P, Rink., EU:C:2012:393, 111 punktas ir Sprendimo *Komisija / Agrofert Holding*, C-477/10 P, Rink., EU:C:2012:394, 53 punktas). Be to, ir iš SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtos pastraipos, ir iš Reglamento Nr. 1049/2001 matyti, kad skaidrumo principo taikymo teisminei veiklai apribojimais siekiama to paties tikslo – užtikrinti teisės susipažinti su institucijų dokumentais įgyvendinimą nepakenkiant teismo procesų apsaugai (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 84 punktą).

104 Taigi, priešingai, nei teigia Komisija, teismo procesų apsauga prireikus gali būti užtikrinta taikant Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje numatytą išimtį; pažymėtina, jog, remiantis teismo praktika, aiškinant teismo proceso apsaugos išimtį gali būti atsižvelgta į tai, kad specialiose taisyklėse, susijusiose su Sąjungos teismais, tretiesiems asmenims nenumatyta teisė susipažinti su dokumentais, pateiktiems minėtiems teismams vykstant teismo procesui (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 15 punkte minėto Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, EU:C:2010:541, 100 punktą).

105 Todėl ginčijamus pareiškimus įtraukus į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį nekenkiama konkrečių taisyklių dėl galimybės susipažinti su dokumentais, susijusiais su teismo procesais, tikslui.

106 Be to, šią išvadą taip pat patvirtina aplinkybė, jog taikydamas Elgesio kodeksą, susijusį su visuomenės galimybe susipažinti su Tarybos ir Komisijos dokumentais (O L 340, 1993, p. 41), Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad iš asmens teisės būti teisingai išklausytam nepriklausomo teismo neišplaukia, jog tik bylą nagrinėjantis teismas turi teisę leisti susipažinti su atitinkamo teismo proceso dokumentais, juo labiau kad į teismo nepriklausomumo pažeidimo riziką pakankamai atsižvelgiama minėtame kodekse ir Sąjungos lygiu užtikrinant teisminę Komisijos teisės aktų, kuriais suteikiama teisė susipažinti su jos turimais dokumentais, apsaugą (2000 m. sausio 11 d. Sprendimo *Nyderlandai ir van der Wal / Komisija*, C-174/98 P ir C-189/98 P, Rink., EU:C:2000:1, 17 ir 19 punktai). Taigi, nesant šiam atvejui numatytų konkrečių nuostatų, negalima pripažinti, jog Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį galima susiaurinti motyvuojant tuo, kad Teisingumo Teismo statuto ir Sąjungos teismų procedūros reglamentų nuostatomis nereglamentuojama trečiųjų asmenų teisė susipažinti su dokumentais (41 punkte minėto Sprendimo *API / Komisija*, EU:T:2007:258, 89 punktas; taip pat šiuo klausimu pagal analogiją žr. 1999 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *Interporc / Komisija*, T-92/98, Rink, EU:T:1999:308, 37, 44 ir 46 punktus).

107 Dėl to, kad Komisija tvirtina, jog dėl šio įtraukimo į taikymo sritį būtų leista teikti prašymus susipažinti su visais Sąjungos teismų Komisijai perduotais dokumentais, įskaitant, ne tik visų šalių pareiškimus, bet ir teismo posėdžių protokolus, reikia pažymėti, jog šio sprendimo 83 punkte padaryta išvada, kad valstybės narės pareiškimai, pateikti institucijai vykstant teismo procesui, nėra iš esmės pašalinti iš Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo srities, iš anksto visiškai neišsprendžiamas kitoks klausimas: ar paties teismo parengti ir vykstant teismo procesui institucijai perduoti dokumentai taip pat patenka į minėto reglamento taikymo sritį. Tačiau, kadangi šios bylos dalykas yra tik įvertinti, atsižvelgiant į ieškovo nurodytą vienintelį ieškinio pagrindą, Komisijos atsisakymo jam leisti susipažinti su ginčijamais pareiškimais teisėtumą, nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas neturi nuspręsti dėl klausimo, ar Reglamentas Nr. 1049/2001 taip pat taikomas kitiems vykstant teismo procesui institucijai perduotiems dokumentams, kaip antai, be kita ko, teismo posėdžių protokolams. Pagal teismo praktiką Sąjungos teismas negali priimti sprendimo *ultra petita* (1962 m. gruodžio 14 d. Sprendimas *Meroni / Haute Autorité*, 46/59 ir 47/59, Rink., EU:C:1962:44, p. 801 ir 1972 m. birželio 28 d. Sprendimo *Jamet / Komisija*, 37/71, Rink., EU:C:1972:57, 12 punktas).

108 Be to, kalbant apie Komisijos argumentą, jog į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį įtraukus kitų teismo proceso šalių pareiškimus būtų suteikta galimybė susipažinti su visais visų teismo proceso šalių dokumentais ir pats tokios teisės susipažinti egzistavimas taptų priklausomas nuo dalyvavimo atitinkamame teismo procese, reikia priminti, kad pagal šio sprendimo 106 punkte minėtą teismo praktiką, nesant šiam atvejui numatytų konkrečių nuostatų, Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo srities negalima susiaurinti motyvuojant tuo, kad Teisingumo Teismo statuto ir Sąjungos teismų procedūros reglamentų nuostatomis nereglamentuojama trečiųjų asmenų teisė susipažinti su dokumentais. Tokiomis aplinkybėmis ir, atsižvelgiant į šio sprendimo 107 punkte pateiktus svarstymus, nedarant įtakos klausimui (skirtingam, negu keliamas šioje byloje) dėl vykstant bet kuriam teismo procesui bet kurios šalies parengtų pareiškimų įtraukimo į teisės susipažinti su dokumentais taikymo sritį, reikia pripažinti, jog dėl to, kad galimas susipažinimas su tokiais pareiškimais, institucijai pateikus prašymą, priklauso nuo šios institucijos dalyvavimo atitinkamame teismo procese, negali būti susiaurinta Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritis. Iš tiesų šis priklausomumas yra tik konkrečių nuostatų, kuriomis Sąjungos teismuose būtų reglamentuojama galimybė tretiesiems asmenims susipažinti su pareiškimais, parengtais vykstant teismo procesams, nebuvimo pasekmė.

109 Galiausiai dėl to, kad Komisija bando tvirtinti, jog prašymai leisti susipažinti su valstybės narės pareiškimais turi būti pateikti Teisingumo Teismui arba minėtus pareiškimus parengusiai valstybei narei, viena vertus, reikia priminti, kalbant apie galimą pareigą pateikti Teisingumo Teismui prašymą susipažinti su ginčijamais pareiškimais, kad pagal šio sprendimo 106 punkte minėtą teismo praktiką iš asmens teisės būti teisingai išklausytam nepriklausomo teismo neišplaukia, jog tik bylą nagrinėjantis

teismas turi teisę leisti susipažinti su atitinkamo teismo proceso dokumentais. Remiantis Reglamento Nr. 1049/2001 nuostatomis prašymas leisti susipažinti su dokumentais gali būti pateiktas Komisijai dėl jos turimų dokumentų, jeigu tenkinamos minėto reglamento taikymo sąlygos.

110 Kita vertus, kalbant apie galimą pareigą pateikti prašymą ginčijamus pareiškimus parengusiai valstybei narei, reikia pažymėti, kad priėmęs Reglamentą Nr. 1049/2001 Sąjungos teisės aktų leidėjas panaikino taisyklę dėl rengėjo, pagal kurią, kai institucijos turimo dokumento rengėja buvo trečioji šalis, prašymas leisti susipažinti su dokumentu turėjo būti adresuotas tiesiogiai šio dokumento rengėjui (šio sprendimo 39 punkte minėto Sprendimo *Švedija / Komisija*, EU:C:2007:802, 56 punktas ir šio sprendimo 40 punkte minėto Sprendimo *Vokietija / Komisija*, EU:T:2012:75, 28 punktas), o to Komisija iš esmės neginčija.

111 Be to, priešingai, nei per teismo posėdį pažymėjo Komisija, tokia pareiga prašymą leisti susipažinti pateikti ginčijamus pareiškimus parengusiai valstybei narei taip pat negali išplaukti iš SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtos pastraipos, kuri, kaip matyti iš šio sprendimo 81 punkte pateiktų svarstymų, negali būti aiškinama taip, kad, kalbant apie vykstant teismo procesui parengtus pareiškimus, ja iš naujo nustatoma taisyklė dėl rengėjo. Be to, kad šioje nuostatoje nėra jokios aiškios taisyklės šiuo klausimu, iš minėtų šio sprendimo 81 punkte pateiktų svarstymų matyti, kad nei dėl minėtos nuostatos, nei dėl aptariamų pareiškimų pobūdžio nereikia, siekiant juos įtraukti į teisės susipažinti su dokumentais taikymo sritį, Komisijos parengtų pareiškimų atskirti nuo valstybės narės pareiškimų.

112 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, priešingai, nei pažymėjo Komisija, ir, nesant reikalo nagrinėti kitų ieškovo šiuo aspektu pateiktų argumentų, kad ginčijami pareiškimai nėra Teisingumo Teismo dokumentai, kurie šiuo pagrindu, atsižvelgiant į SESV 15 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą, būtų pašalinti iš teisės susipažinti su dokumentais, taigi ir Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo srities.

113 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, ypač į šio sprendimo 48 ir 83 punktuose padarytas išvadas, darytina išvada, jog 2012 m. balandžio 3 d. sprendime pripažinusi, kad ginčijami pareiškimai nepatenka į Reglamento Nr. 1049/2001 taikymo sritį, Komisija pažeidė šio reglamento 2 straipsnio 3 dalį.

114 Todėl vienintelį ieškinio pagrindą reikia pripažinti pagrįstu ir atitinkamai patenkinti prašymą panaikinti 2012 m. balandžio 3 d. sprendimą, kiek juo atsisakyta ieškovui leisti susipažinti su ginčijamais pareiškimais.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

115 Pirma, kalbant apie ieškovo ir Komisijos patirtas išlaidas, Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Tačiau pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 3 dalį Bendrasis Teismas gali paskirstyti išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas, jeigu susiklosto ypatingos aplinkybės. Be to, pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 6 dalį, jeigu byloje nereikia priimti sprendimo, Bendrasis Teismas išlaidų klausimą sprendžia savo nuožiūra.

116 Nagrinėjamu atveju, kaip konstatavo Bendrasis Teismas šiame sprendime, nors ieškinys, kiek juo siekta, kad 2012 m. kovo 16 d. sprendimas būtų panaikintas, neteko dalyko, jis pripažintas pagrįstu, kiek juo siekta 2012 m. balandžio 3 d. sprendimo panaikinimo iš dalies.

117 Tačiau per teismo posėdį Komisija paprašė, kad iš dalies panaikinus 2012 m. balandžio 3 d. sprendimą ieškovui būtų nurodyta padengti savo bylinėjimosi išlaidas dėl ypatingų aplinkybių. Šis prašymas grindžiamas tuo, kad ieškovo interneto svetainėje buvo paskelbtas atsiliepimas į ieškinį, dublikas ir

Švedijos Karalystės prašymas leisti įstoti į bylą bei Komisijos ir ieškovo susirašinėjimas dėl šio paskelbimo. Komisijos teigimu, paskelbęs minėtus dokumentus, susijusius su vykstančiu teismo procesu, ieškovas pažeidė šalių procesinių teisių lygybės ir gero teisingumo vykdymo principus.

118 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, remiantis bylų nagrinėjimą Bendrajame Teisme reglamentuojančiomis normomis, šalims suteikiama apsauga nuo netinkamo procesinių dokumentų naudojimo (1998 m. birželio 17 d. Sprendimo *Svenska Journalistförbundet / Taryba*, T-174/95, Rink., EU:T:1998:127, 135 punktas). Pagal Nurodymų Bendrojo Teismo kancleriui 5 straipsnio 8 dalį joks privatus arba viešasis trečiasis asmuo negali susipažinti su bylos medžiaga arba procesiniais dokumentais negavęs aiškaus Bendrojo Teismo pirmininko arba, jeigu byla dar nagrinėjama, bylą sprendžiančio teismo pirmininko leidimo, kuris suteikiamas išklausius bylos šalis, turint mintyje, kad toks leidimas suteikiamas tik pateikus rašytinį prašymą kartu su išsamiu teisėto intereso susipažinti su bylos medžiaga pagrindimu.

119 Ši nuostata atspindi bendrąjį gero teisingumo vykdymo principą, pagal kurį šalys turi teisę ginti savo interesus be jokios išorinės įtakos, ypač visuomenės įtakos (šio sprendimo 118 punkte minėto Sprendimo *Svenska Journalistförbundet / Taryba*, EU:T:1998:127, 136 punktas). Darytina išvada, kad šalis, kuriai suteikiama teisė susipažinti su kitų šalių procesiniais dokumentais, šia teise gali naudotis tik gynybai savo byloje ir jokiu kitu tikslu, kaip antai tikslu sukelti visuomenės kritiką dėl kitų bylos šalių pateiktų argumentų (šio sprendimo 118 punkte minėto Sprendimo *Svenska Journalistförbundet / Taryba*, EU:T:1998:127, 137 punktas).

120 Pagal teismo praktiką šiam principui prieštaraujantis veiksmas yra piktnaudžiavimas teise, į kurį gali būti atsižvelgta skirstant bylinėjimosi išlaidas remiantis ypatingomis aplinkybėmis pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 3 dalį (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 118 punkte minėto Sprendimo *Svenska Journalistförbundet / Taryba*, EU:T:1998:127, 139 ir 140 punktus).

121 Šioje byloje neginčijama, kad ieškovas paskelbė ir kai kuriuos su šia byla susijusius rašytinius dokumentus, visų pirma, ne tik savo dubliką, bet ir Komisijos atsiliepimą į ieškinį, bei šalių susirašinėjimą dėl šio paskelbimo, būtent Komisijos raštą, kuriuo ieškovo prašoma iš jo interneto svetainės pašalinti du minėtus dokumentus ir jo atsakymą į šį raštą. Be to, Komisija teigia, kad ieškovas taip pat paskelbė Švedijos Karalystės prašymą leisti įstoti į bylą, o ieškovas to neginčijo.

122 Be to, neginčijama, kad šie dokumentai paskelbti su tam tikrais ieškovo komentarais. Pavyzdžiui, paskelbus atsiliepimą į ieškinį ir dubliką kartu pateikta trumpa pastaba, kad Komisija iki šiol atsisako leisti ieškovui susipažinti su ginčijamais pareiškimais. Dublike ieškovas smulkiai išnagrinėjo šiuo aspektu Komisijos pateiktus argumentus. Šio sprendimo 121 punkte nurodytas susirašinėjimas paskelbtas ieškovo pastaboje, pavadintoje „Komisija nori uždrausti pareiškimų dėl duomenų saugojimo skelbimą internete“. Iš šios palyginti kritiškai išdėstytos pastabos, be kita ko, galima įžvelgti, kad Komisijos atsisakymas leisti ieškovui susipažinti su ginčijamais pareiškiamais „akivaizdžiai prieštarauja“ Teisingumo Teismo praktikai ir Komisija priešinasi paskelbimui dėl „savo bergždžių mėginimų išsaugoti paslaptį“. Dėl šių dviejų pastabų interneto vartotojams suteikta galimybė skelbti komentarus, o dėl to, paskelbus antrą minėtą pastabą, Komisijos atžvilgiu buvo pateikti keli labai kritiški komentarai.

123 Reikia konstatuoti, kad ieškovui internete paskelbus Komisijos atsiliepimą į ieškinį ir su šiuo paskelbimu susijusį susirašinėjimą buvo netinkamai naudojami ieškovui šioje instancijoje perduoti procesiniai dokumentai, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 118 punkte minėtą teismo praktiką.

124 Iš tiesų paskelbdamas šiuos dokumentus ir informaciją ieškovas pasinaudojo teise susipažinti su Komisijos rašytiniais dokumentais, susijusiais su šios bylos nagrinėjimu, ne tik savo gynybai šioje instancijoje ir taip pažeidė Komisijos teisę ginti savo poziciją be jokios išorinės įtakos. Ši išvada

darytina dar ir dėl to, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 122 punkto, paskelbus minėtus dokumentus ir informaciją kartu interneto vartotojams buvo suteikta galimybė skelbti komentarus ir dėl to Komisijos atžvilgiu buvo pateikti keli kritiški komentarai.

125 Be to, nors ir gavo Komisijos laišką, kuriuo prašyta iš ieškovo interneto svetainės pašalinti jos pareiškimus, ieškovas joje šiuos dokumentus paliko.

126 Taigi, atsižvelgiant į šio sprendimo 120 punkte minėtą teismo praktiką, darytina išvada, kad Komisijos rašytinių dokumentų paskelbimas internete, prieštaraujant šio sprendimo 118 ir 119 punktuose primintiems principams, yra piktnaudžiavimas teise, į kurį gali būti atsižvelgta skirstant bylinėjimosi išlaidas, remiantis ypatingomis aplinkybėmis pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 3 dalį.

127 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, nagrinėjamos bylos aplinkybės bus tinkamai įvertintos nusprendus, kad Komisija padengia savo ir pusę ieškovo patirtų bylinėjimosi išlaidų.

128 Antra, kalbant apie įstojusių į bylą šalių patirtas išlaidas, reikia pažymėti, kad pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą į bylą įstojusios valstybės narės ir institucijos pačios padengia savo išlaidas. Todėl Suomijos Respublika ir Švedijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. Panaikinti 2012 m. balandžio 3 d. Europos Komisijos sprendimą atsisakyti leisti Patrick Breyer susipažinti su visais dokumentais, susijusiais su tuo, kaip Austrijos Respublika perkėlė 2006 m. kovo 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/24/EB dėl duomenų, generuojamų arba tvarkomų teikiant viešai prieinamas elektroninių ryšių paslaugas arba viešuosius ryšių tinklus, saugojimo ir iš dalies keičiančią Direktyvą 2002/58/EB, ir dokumentais, susijusiais su byla, kurioje priimtas 2010 m. liepos 29 d. Sprendimas Komisija / Austrija (C-189/09), kiek juo atsisakyta leisti susipažinti su Austrijos Respublikos minėtoje byloje pateiktais pareiškimais.

2. Nebėra poreikio nuspręsti dėl prašymo panaikinti 2012 m. kovo 16 d. Komisijos sprendimą atmesti P. Breyer prašymą leisti susipažinti su jos teisine išvada dėl Direktyvos 2006/24.

3. Komisija padengia savo ir pusę P. Breyer patirtų bylinėjimosi išlaidų.

4. Suomijos Respublika ir Švedijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Paskelbta 2015 m. vasario 27 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.